3594

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

ΤΟΥ

ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ

ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗ

[Ἐκ τῶν φυλλαδίων 1 καὶ 2 τῆς «Νέας Κυψέλης»]

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ·
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»
Σ. Καψοκεφάλου
1888

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1B8580

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

ΤΟΥ

ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ

ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗ

[Ἐκ τῶν φυλλαδίων 1 καὶ 2 τῆς «Νέας Κυψέλης»]

ΠΑΝΑΓΗΣ Σ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ
ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΟΥ
1927

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ·
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»
Σ. Καψοκεφάλου
1888

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τὸ ποίημα τῶν **Τάφων**, δι' οὗ ἀπηθανατίσθη ὁ ἔξοχος ἡμῶν συμπολίτης Φώσκολος, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ μόνον ὡς ἀπαράμιλλον ποιητικὸν καλλιτέχνημα, ἀλλ' ὡς γεγονὸς πολυσήμαντον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους, ὡς ἀφετηρία τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτοῦ ἀναγεννήσεως. Τὸ ἐν Ἀρκόλῃ καὶ Μαρέγγῳ νικηφόρον ξίφος κατέβαλλε μὲν ἐν τῇ χερσονήσῳ τὴν δεσποτείαν τῆς παραδόσεως, ἀλλ' ἐνεκαίνιζε τὴν πολλῷ ἴσως φοβερωτέραν τυραννίαν τῆς δόξης· ἀπένεμε τὴν ἀσφάλειαν ἀναλώμασι τῆς ἰσότητος, ἐκράτυνε τὴν εὐνομίαν ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἰταλικὸς λαὸς ἀντήλλασσε μόνον τὰς παλαιὰς πρὸς τὰς νέας ἁλύσεις· δὲν ἐνέμετο αὐτὸν πλέον ὁ ἱερεύς, ἀλλ' ὁ στρατιώτης· ἡ ἀριστοκρατία τῶν οἰκοσήμων ἐξέλειπεν, ἡ δὲ διαδεχθεῖσα αὐτὴν ἀριστοκρατία τῶν ἐπωμίδων οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη.

Ἡ ἰσότης λοιπόν, ἣν τὸ ἐθνοσωτήριον σάλπισμα τοῦ 1789 ἐκήρυξεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἣν αἱ δημοκρατικαὶ στρατιαὶ πανταχοῦ εἰσελαύνουσαι ἐκόμιζον, κατὰ τὰς ἐπαγγελίας των, εἰς τὴν οὐραγίαν αὐτῶν ὡς ἀποζημίωσιν τῆς κατακτήσεως, δὲν ὑφίστατο ποσῶς ἐν Ἰταλίᾳ. Αἱ κοινωνικαὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων πολιτῶν διακρίσεις, προνομιούχων τῶν μέν, τῶν δὲ ἀποκλήρων, ἐξηκολούθουν ἐγείρουσαι [illegible]χα μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς

ΠΑΝΑΓΗΣ ΣΠ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ 1927

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

αὐτῆς πατρίδος· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ νεκροταφείῳ, ἐν τῷ βασιλείῳ τούτῳ τῆς δημοκρατικωτέρας τῶν ἀρχῶν, τοῦ Θανάτου, τὰ ὀστᾶ τοῦ ἐνίοτε ἐπιφανοῦς πτωχοῦ, συγχεόμενα ἐν ἀστόργῳ φυρμῷ μετ' ἐκείνων τῶν ἐν πενίᾳ ὁμοταγῶν του, ἀπεστεροῦντο σκληρῶς τοῦ φόρου ἐκείνου δακρύων καὶ δεήσεων, ὅστις ἀπεδίδετο εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀφανοῦς πλουσίου. Τὴν τοιαύτην μεταξὺ τῶν νεκρῶν ἀνισότητα κατήγγειλεν ὁ Φώσκολος ἐν τῷ ποιήματί του, κηρύττων οὕτω τὴν ἰσότητα μεταξὺ τῶν ζώντων, καὶ ἀναδειχθεὶς ἐν τοῖς γράμμασιν ἡγήτωρ καὶ πρωτοστάτης τῆς πολιτικῆς τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος παλιγγενεσίας. Ἡ ἱστορία τῆς ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ληθαργούσης Ἰταλίας δὲν τῷ παρεῖχε δυστυχῶς νίκας καὶ τρόπαια, ὅπως δι' αὐτῶν ἠλεκτρίσῃ τὰ ἄτολμα τέκνα ἀδουλώτων προγόνων· ἡ ἀνάπλασις τοῦ νεκροῦ ἔθνους ἔπρεπε νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν τάφων, οὕτω δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος ἥρωου τῶν μαχῶν καὶ τῶν θριάμβων, ἐκάλεσε τοὺς Ἰταλοὺς εἰς τὸ ἐν Φλωρεντίᾳ πολυάνδριον τῶν ἡρώων τοῦ πνεύματος ὅπως ἐκεῖθεν ἀρυσθῶσιν ἐμπνεύσεις καὶ διδάγματα. Ἐν τῷ πολυανδρίῳ ἐκείνῳ παρεσκεύαζε τοὺς μέλλοντας τῆς ἐλευθερίας προμάχους· ὅπως δὲ οὗτοι μὴ ἀποθαρρυνθῶσι ποτὲ ὑπὸ τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἡττῶν τοῦ ἀνίσου κατὰ τῶν τυράννων αὐτῶν ἀγῶνος, ἐξύμνει, οὐχὶ ὡς ὁ Ὅμηρος, τὸν τροπαιοῦχον ἐπιδρομέα, ἀλλὰ τὸν εὐγενῆ ἡττημένον, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀμύνης τῆς γενετείρας αὐτοῦ γῆς ἡρωϊκῶς τελευτήσαντα.

Ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν τὸ ποίημα τῶν Τάφων δύναται νὰ κληθῇ οὐ μόνον τὸ πρῶτον δοκίμιον νέας ποιητικῆς σχολῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ἰταλίας ἀγῶνος, τὸ πρόγραμμα τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς ἀνακαινίσεως. Δι' αὐτοῦ ἡ ποίησις ἀποβαλοῦσα τὸν χαρακτῆρα ἀσκόπου παιδιᾶς μετεβλήθη εἰς τελεσιουργὸν ἐλατήριον ἐθνικῆς δράσεως καὶ εὐκλείας· ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀπέρρευσεν ἡ σεπτὴ ἐκείνη φάλαγξ τῶν ἰταλῶν ἀοιδῶν, οἵτινες μεταβαλόντες τὴν χορδὴν τῆς λύρας των εἰς νευρὰν τόξου ἠκόντισαν ᾄσματα παντὸς βέλους αἰχμηρότερα κατὰ τῶν τυράννων των. Ἡ ποίησις αὕτη παρεσκεύασε τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας πολέμους· πρὶν ἢ δὲ τὸ ξίφος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ καὶ τοῦ Γαριβάλδη καὶ ἡ μεγαλουργὸς τοῦ Καβοὺρ διάνοια ἀναγάγωσι τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ γεωγραφικῆς ἐκφράσεως εἰς ἐθνικὴν ἀτομικότητα, τὰ τέκνα τῆς Ἰταλίας ἤξευρον νὰ μάχωνται ἐν Παστρέγκῳ καὶ ν' ἀποθνήσκωσιν ἐν Κουρτατώνῃ ψελλίζοντα ἐν τῷ ἐπιθανατίῳ αὐτῶν ῥόγχῳ τὰ ᾄσματα τῶν Τυρταίων των.

Ἤδη ἡ χειραφεσία τῆς Ἰταλίας ἐπετεύχθη· τὸ δὲ εὐγνωμονοῦν ἔθνος, ἅμα συμπληρῶσαν τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἑνότητα, ἐξένισεν ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ πολυανδρίῳ, ὅπερ ὁ Φώσκολος τῷ ὑπεδείκνυεν ὡς τὸ ὁρμητήριον τῆς ἐθνεγερσίας του, τὰ ὀστᾶ τοῦ ἱερο-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

δ'.)

φάντου τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θριάμβων του. Ἡ πρὸς τὴν μνήμην αὐτοῦ εὐγνωμοσύνη ἀνήχθη αὐτόχρημα εἰς λατρείαν, ἡ δὲ μελέτη τῶν ἔργων του ἀποτελεῖ νῦν τὴν ἀποκλειστικὴν ἀσχολίαν πλείστων ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ἐν Ἰταλίᾳ τεχνοκριτῶν καὶ λογίων. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδιαιτέρα ἡμῶν πατρίς, ἡ ἐπὶ τοιούτῳ τέκνῳ δικαίως σεμνυνομένη, πρόκειται μετ' οὐ πολὺ νὰ ὑποδεχθῇ διαπρεπεῖς τῆς Ἰταλίας πολίτας προσφέροντας αὐτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ καὶ διαπιστοῦντας οὕτω τὴν μεταξὺ τῆς πραγματικῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος ἀφ' ἑτέρου ὑφισταμένην ἀλληλεγγύην φίλτρου καὶ δόξης. Ἕκαστος ἡμῶν ὀφείλει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ν' ἀποτίσῃ, καθ' ὃν τρόπον δύναται, εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ζακυνθίου ἀοιδοῦ τὸν φόρον τῆς ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ του· ἄξιον δὲ παντὸς ἐπαίνου θεωροῦμεν τὸν νεαρὸν καὶ εὐφυέστατον ἡμῶν συμπολίτην κ. Ναθαναὴλ Ἰωάννου Δομενεγίνην, μεταγλωττίσαντα ἐμμέτρως ἐν ὁμοιοκαταληξίᾳ εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ λίαν ἐπιτυχῶς ἔργον, ἐν ᾧ τὸ ἐν πολλοῖς ἰδιόρρυθμον τοῦ λεκτικοῦ καὶ τοῦ ὕφους καθόλου, ὡς ἐπίσης τὸ ὕψος τῶν λίαν συνεπτυγμένως ἐκφραζομένων ἰδεῶν, παρουσιάζουσι τοσαύτας δυσχερείας εἰς τὸν μεταφράζοντα.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10ῃ Μαρτίου 1888.

Μ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

Κυπάρισσος σκιάζουσα ἀγαπητὸν μνημεῖον
Βαλσαμωμένον ἐξ ἁγνῶν ἐρωτικῶν δακρύων
Ἡδύνει τάχα τὴν σκληρὰν σκοτίαν τοῦ θανάτου;
Ἂν ζωηρὰ ὑπὸ τὸ φῶς ἡλίου λαμπροτάτου
Πάντα τὰ ζῷα καὶ φυτὰ τῆς γῆς ζωογονοῦνται,
Πλὴν δι' ἐμὲ μαραίνονται καὶ πάντα ἀμαυροῦνται,
Ἂν αἱ στιγμαὶ τοῦ μέλλοντος πλέον δὲν θὰ πετῶσιν,
Εἰς τὸ ῥεμβάζον βλέμμα μου νὰ τὸ παρηγορῶσιν,
Οὐδὲ θ' ἀκούω παρὰ σοῦ, φίλε, (1) τὴν ἁρμονίαν
Τῶν στίχων σου ἐμπνέουσαν τερπνὴν μελαγχολίαν,
Ὡς καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Μουσῶν, τῶν ἱερῶν παρθένων,
Δὲν θὰ λαλῇ ἁρμονικῶς τὰ στήθη μου εὐφραῖνον,
Οὐδὲ τοῦ θείου ἔρωτος ἐκεῖνο, ὅπερ μόνον
Βάλσαμον εἶναι τῶν πολλῶν τοῦ βίου μου ἀγώνων,
Τί ὠφελεῖ, Ἱππόλυτε, τί ὠφελεῖ μνημεῖον,
Ἂν ἀπολέσω τὸν γλυκὺν τοῦ κόσμου τούτου βίον,
Ὅπερ νεκρὰ τὰ μέλη μου ἐκ τῶν λοιπῶν χωρίζει
Ὅσα εἰς γῆν καὶ θάλασσαν ὁ θάνατος σκορπίζει;
Ἐγκαταλείπει τοὺς νεκροὺς καὶ ἡ Ἐλπὶς εἰσέτι,
Ἐνῷ οἱ ζῶντες μετ' αὐτῆς διέρχονται τὰ ἔτη,

(1) Ἀποτείνεται πρὸς τὸν Ἱππόλυτον Πινδεμόντην.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Καὶ πέπλος λήθης ζοφερὸς τὸ πᾶν περικαλύπτει,
Ἐνῷ ἰσχὺς δραστήριος μοιραίως ἐπιπίπτει,
Τὰ πάντα δὲ καταπονεῖ, μαστίζει ἀεννάως,
Κ' ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον καταβυθίζει χάος.
Ματαίως δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀγῶνας καταβάλλει·
Ὁ χρόνος παρερχόμενος τὰ πάντα μεταβάλλει.

Πλὴν διατί πρὶν ὁ θνητὸς εἰσέτι τελευτήσῃ,
Τὴν αὐταπάτην τὴν τερπνὴν ζητεῖ νὰ λησμονήσῃ,
Ἐκείνην, ἥτις ὡς ἰσχὺς μοιραία ὑπερτάτη
Νεκρὸν εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ Ἅδου τὸν φυλάττει;
Τάχα δὲν ἀπεκδύεται τῆς πενθηρᾶς σκοτίας,
Ἐὰν ἐντὸς ἀνίσταται περιπαθοῦς καρδίας;
Εἶναι τῳόντι δωρεὰ τοῦ οὐρανοῦ γλυκεῖα,
Ὁπόταν ἀνταπόκρισιν εὑρίσκῃ ἡ καρδία.
Χάριν αὐτῆς συχνότατα ἐκ τῶν ἀποθανόντων
Συζῶσι πλεῖστοι προσφιλῶς μετὰ τῶν ἐπιζώντων,
Ὁπόταν εὔσπλαγχνος ἡ Γῆ, ὡς μήτηρ ἐρασμία,
Ἐκεῖνον ὃν παρέλαβεν ὡς βρέφος ἡ ἰδία,
Τὸν παραλάβῃ καὶ νεκρὸν, καὶ ἂν τὸν προφυλάξῃ
Μήπως ἀγρία καταιγὶς τὴν τέφραν του ταράξῃ,
Εἴτε ὁ θροῦς, ὃν προξενεῖ τὸ βῆμα διαβάτου,
Προσφέρουσα τὸν κόλπον της ὡς ἄσυλον θανάτου·
Συνάμα δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κεχαραγμένον
Εἰς πλάκα μνημονεύεται, καὶ μυροβολημένον
Δένδρον φιλόξενον σκιὰν γαλήνης γλυκυτάτης
Ρίπτει ἐπὶ τῆς τέφρας του, τέφρας προσφιλεστάτης.

Μόνον ὁ μὴ καταλιπὼν φίλτρου κληρονομίαν
Μόνος αὐτὸς αἰσθάνεται τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν·
Ἐὰν δὲ μετὰ θάνατον τὸ πνεῦμά του ζητήσῃ,
Ἂν δύναται, πλανώμενον θὰ τὸ παρατηρήσῃ
Ἐν μέσῳ σκότους ζοφεροῦ Ἀχεροντείων θρήνων,
Ἢ εἰς τὴν θείαν πτέρυγα τῆς εὐσπλαγχνίας κλίνον.
Πλὴν ἄφησε τὴν τέφραν του ἐν μέσῳ ἐρειπίων,
Ὅπου δὲν εὔχεται γυνὴ μετὰ θερμῶν δακρύων,
Οὐδὲ ἀκούεται βαθὺς μυστηριώδης στόνος

Εἰς ὅντινα διέρχεται ἐκεῖθεν ὅλως μόνος,
Ὃν ἐκ τοῦ τοῦ τάφου εἰς ἡμᾶς ἡ φύσις ἀναπέμπει.

Οὐχ ἧττον νέον θέσπισμα τοὺς τάφους ἀποπέμπει
Ἀπὸ τὴν εὔσπλαγχνον στοργὴν ἐρωτικῶν βλεμμάτων,
Καὶ ἀφαιρεῖ τὸ ὄνομα νεκρῶν προσφιλεστάτων.
Καὶ ἄταφος, ὦ Θάλεια, κεῖται ὁ λειτουργός σου,
Εἰς ὃν ὀφείλεται λαμπρὸς ὁ θεῖος στέφανός σου,
Καὶ τοῦτον σοὶ ἐδώρησε μὲ πάλλουσαν καρδίαν,
Ἀφοῦ ὡρκίσθη πρὸς ἐσὲ ἀγάπην αἰωνίαν.
Καὶ σὺ τότε τὸ ᾆσμά του (1) κοσμοῦσα ἐμειδίας
Πικρῶς τὸν Σαρδανάπαλον κεντοῦν τῆς Λομβαρδίας,
Ὃν οὐδὲν μᾶλλον ἔτερπε τοῦ μυκηθμοῦ ἐκείνου
Ἠχοῦντος εἰς τὰ σπήλαια Ἀδούα καὶ Τικίνου,
Ἅπερ ἀγέλας ἔκλειον βοῶν παχυνομένων
Καὶ πλείστας εἰς τὸν ἄεργον τροφὰς ὑποσχομένων.
Ὦ Μοῦσα, ποῦ εὑρίσκεσαι; Δὲν ἔρχεσαι σὺ πλέον
Ἐδῶ, ὅπου στενάζω νῦν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων
Τὴν προσφιλῆ ἐπιποθῶν τοῦ οἴκου μου ἑστίαν
Προάγγελόν σου στέλλουσα τὴν θείαν ἀμβροσίαν.
Ἄλλοτε σὺ ἐθώπευες τὴν ποθητὴν φιλύραν,
Ὑφ' ἣν ἐκεῖνος μετὰ σοῦ ἐτάνυε τὴν λύραν·
Νῦν ὅμως αὕτη κλίνουσα τὸ φύλλωμά της φρίσσει
Μὴ δυναμένη τὴν σκιὰν αὐτῆς πλέον νὰ χύσῃ
Εἰς τὴν ψυχρὰν τοῦ γέροντος ἐσχάτην κατοικίαν,
Πρὸς ὃν παρεῖχεν ἄλλοτε τοσαύτην ἠρεμίαν.
Καὶ ἴσως τώρα κλαίουσα ζητεῖς ἀδημονοῦσα
Ποῦ κεῖται τοῦ Παρίνη σου ἡ κεφαλὴ, ὦ Μοῦσα.
Ἡ πόλις, ἥτις ἀοιδοὺς εὐνούχους κολακεύει,
Τοῦ ποιητοῦ της ἀγνοεῖ τὴν μνήμην νὰ λατρεύῃ,
Καὶ ἀρνηθεῖσα εἰς αὐτὸν σκιὰν, λίθον, μνημεῖον,
Τὸν ἐγκατέλειψε μακρὰν εἰς ἔρημον πεδίον.
Τίς οἶδε ποία κεφαλὴ αἱμάσσει τὰ ὀστᾶ του
Ληστοῦ ἐγκαταλείψαντος τὰ κακουργήματά του

(1) Ποιήσεις Ἰω. Παρίνη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εἰς τὸ σκληρὸν ἰκρίωμα! ἐν μέσῳ ἐρειπίων
Καὶ ἀκανθῶν νῦν βλέπει τις λάκκους πολλῶν μνημείων·
Καὶ καταφεύγει εἰς αὐτοὺς ἡ κύων πλανωμένη,
Καὶ σκάπτει, σκάπτει, καὶ ζητεῖ τροφὴν ὠρυομένη.
Ἀκούεις νυκτικόρακα ἐντὸς εἰς τὰ κρανία,
Ὁσάκις λάμπει δι' αὐτὸν σελήνη ἀπαισία,
Ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτὸς ἀργὰ νὰ πτερυγίζῃ,
Καθήμενος ἐπὶ σταυρῶν ξυλίνων νὰ γογγύζῃ,
Καὶ μὲ νεκρώσιμον λυγμὸν τὸ φῶς νὰ καταρᾶται,
Ὅπερ ἐξ ἄστρου συμπαθοῦς εἰς τοὺς σταυροὺς πλανᾶται.
Μάτην, Θεά, τῆς ἀφεγγοῦς νυκτὸς ζητεῖς τὴν δρόσον
Ὅπως εὐφράνῃς τὸν νεκρὸν τοῦ Ποιητοῦ· ἐφ' ὅσον
Δὲν ποτισθῇ ἐκ θαλερῶν περιπαθῶν δακρύων,
Ἄνθος δὲν φύεται τερπνὸν εἰς προσφιλὲς μνημεῖον.
Ἀφοῦ τὰ δικαστήρια, ὁ γάμος, ἡ θρησκεία
Τοσοῦτον ἐξημέρωσαν τ' ἀνθρώπινα θηρία,
Τὸν τεθνεῶτα ἔσωζε τοῦ ζωντανοῦ ὁ ἔρως
Ἀπὸ τὴν ἄσπλαγχνον ὀργὴν τοῦ δυσμενοῦς αἰθέρος,
Καὶ ἤρξατο τὰ λείψανα πιστῶς νὰ ἀσφαλίζῃ,
Ἅπερ πρὸς ἄγνωστον σκοπὸν ἡ Φύσις προορίζει.
Τοῦ τεθνεῶτος τὰ ὀστᾶ δὲν τρώγουσι θηρία
Ἀφ' ὅτου πάλλει δι' αὐτὰ τοῦ ζῶντος ἡ καρδία.
Οἱ τάφοι ἦσαν δείγματα τῶν ἀνδραγαθημάτων,
Βωμοὶ ἐπίσης ἱεροὶ υἱῶν προσφιλεστάτων·
Ἐκεῖθεν τείνοντες τὸ οὖς παρὰ τῶν ἐφεστίων
Θεῶν χρησμοὺς ἐδέχοντο ὡσεὶ ἀπὸ μαντείων,
Καὶ ἐτηρεῖτο ἱερὸς ὑπὸ τῶν ἀπογόνων
Ὅρκος ἐπικαλούμενος τὴν τέφραν τῶν προγόνων·
Καὶ διὰ φίλτρων εὐγενῶν, ὡς καὶ φιλοπατρίας,
Ἐπὶ μακρὸν ἐτήρησαν ἱεροτελεστίας,
Δι' ὧν ταύτην ἐδόξαζον τὴν ἀληθῆ θρησκείαν
Τὴν μόνην καταστρέψασαν αἰσχρὰν ἀκολασίαν.
Δὲν ἀπετέλουν πάντοτε εἰς τοὺς ναοὺς ἐδάφη,
Τῶν εὐσεβῶν τὰ ὄμματα προσβάλλοντες οἱ τάφοι,
Οὐδὲ ἠνώχλει τοὺς πιστοὺς τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ

Ἡ ὀχληρὰ τοῦ πτώματος ἐκείνη δυσωδία,
Μολύνουσα τὸν λίβανον τὸν ἐπὶ τῶν ἁγίων
Ἀναπεμπόμενον ὡσεὶ ἱκέτευε τὸ Θεῖον,
Οὐδὲ ἀπεικονίζετο δεινὴ καὶ φρικαλέα
Τὰς πόλεις συνταράσσουσα τῶν σκελετῶν ἡ θέα,
Οὐδὲ μητέρες ἔντρομοι καθ' ὕπνον ἐγερθεῖσαι
Τὴν κεφαλὴν τοῦ βρέφους των ἐζήτουν ταραχθεῖσαι
Ἐκτείνουσαι βραχίονας γυμνοὺς νὰ προφυλάξουν
Μήπως βαθεῖαι οἰμωγαὶ τὸν ὕπνον του ταράξουν
Νεκρῶν, οὓς ἐβασάνισε τῆς λήθης ἡ σκοτία,
Καὶ οἵτινες ἐστέναζον εἰς παγερὰ μνημεῖα
Τοὺς κληρονόμους, τοὺς υἱούς, τοὺς φίλους των ζητοῦντες
Καὶ τὴν ὠνίαν δέησιν μὲ πόνον ἀπαιτοῦντες.
Πλὴν κέδροι καὶ κυπάρισσοι πληροῦσαι τοὺς ζεφύρους
Δι' ἀρωμάτων καθαρῶν τερπνὰς σκιὰς ἀπείρους
Εὐσπλάγχνως διεσκόρπιζον εἰς προσφιλῆ μνημεῖα,
Καὶ ἔπιπτον τὰ δάκρυα εἰς τιμαλφῆ ἀγγεῖα.
Ποτὲ νεκρὸς δὲν ἔμενεν εἰς παγερὰν σκοτίαν·
Ἀπέσπα πᾶς τῶν φίλων του ἀκτῖνα οὐρανίαν
Χαρίζων μετὰ στεναγμοῦ εἰς τὸν ἀποθανόντα
Ὅ,τι ὁ θνήσκων πάντοτε ζητεῖ ἀπὸ τὸν ζῶντα.
Πάντα τὰ στέρνα τῶν θνητῶν ἐνῷ ψυχοῤῥαγοῦσι
Τὸ φεῦγον φῶς στενάζοντα πικρῶς ἀναζητοῦσι.
Ὕδατα ἔτρεχον ψυχρὰ ἐκ τῶν πηγῶν καὶ ἴα
Μετ' ἀμαράντων ἔθαλλον κοσμοῦντα τὰ μνημεῖα,
Καὶ πέριξ ἐσκορπίζετο ὡραία εὐωδία
Ἀγνώστων μύρων ὡς πνοὴ τοῦ Παραδείσου θεία,
Μαγεύουσα τὸν εὐσεβῆ, ὅστις εἰς τάφον κλαίων
Τὰς συμφορὰς του ἔλεγεν εἰς φίλον του ἀρχαῖον.
Ἡ δ' εὐσεβὴς καὶ σεβαστὴ αὕτη παραφροσύνη
Ἡδυπαθῆ συγκίνησιν εἰς τὴν καρδίαν χύνει
Καὶ καθιστᾷ ἀγαπητοὺς εἰς τὰς Ἀλβιωνίδας (1)

(1) Τὰ νεκροταφεῖα χρησιμεύουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς πε-ρίπατοι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τοὺς κήπους τοὺς ἐγκλείοντας πενθίμους πυραμίδας.
Ἐκεῖ στοργὴ τὰς ὁδηγεῖ μητρὸς ἀποθανούσης,
Ἐκεῖ τὸν ἦχον ἤκουσαν φωνῆς ἱκετευούσης,
Φωνῆς ἀγνώστου, θελκτικῆς πνευμάτων αἰθερίων
Ἐπιποθούντων παλμωδῶς ἐκεῖνον τὸν ἀνδρεῖον, (1)
Ὅστις ἱστίον νικηθὲν ἠθέλησε νὰ σκάψῃ,
Ὅπως ἐκεῖ τὸ σῶμά του τὸ δοξασμένον θάψῃ.

Πλὴν ὅστις δὲν αἰσθάνεται λαὸς τὸ μεγαλεῖον,
Τρόμος δ' ἰθύνει καὶ χρυσὸς τὸν ἀστικόν του βίον,
Τοὺς τάφους βλέπει, τὰς πομπὰς, τὴν ἔξοχον κηδείαν
Ὡς περιττὴν, ὡς πένθιμον εἰκόνα ἀπαισίαν.
Νῦν ὁ ποικίλος συρφετὸς τῶν εὐγενῶν πλουσίων,
Ὁ ὄχλος οὗτος τῶν σοφῶν καὶ εὐκλεῶν λογίων,
Τὸ κόσμημα, ἡ ἀληθὴς ψυχὴ τῆς Ἰταλίας,
Θάπτεται ζῶν ἐντὸς αὐλῆς βριθούσης κολακείας,
Καὶ ἕρπων δοῦλος ταπεινὸς βασιλικῶν νευμάτων,
Ὡς μόνην δόξαν θεωρεῖ τὴν δόξαν τῶν στεμμάτων.
Ἡμεῖς ζητοῦμεν ταπεινὰς ἠρέμους κατοικίας
Ὁπόταν παύσῃ ἡ ζωὴ μαζῆ με τὰς πικρίας,
Καὶ δὲν ἐγκαταλείψωμεν χρυσοῦ κληρονομίαν,
Ἀλλὰ θερμὰ αἰσθήματα εἰς τὴν πιστὴν φιλίαν,
Συνάμα δὲ παράδειγμα ᾀσμάτων τῆς καρδίας
Καθὼς καὶ ὕμνων φλογερῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας.

Ἐν μέσῳ τάφων σεβαστῶν, ἐνδόξων μαυσωλείων,
Ἀρύονται οἱ ἔνδοξοι ἐμπνεύσεις μεγαλείων.
Ὦ Πινδεμόντη, προσφιλεῖς, ἁγίας καθιστῶσι
Τὰς πόλεις ὅταν ἔξοχοι ἐντὸς αὐτῶν ταφῶσι.
Καὶ ὅταν παρετήρησα (2) τὸ σεβαστὸν μνημεῖον

(1) Τὸν ναύαρχον Νέλσωνα, ὅστις ἀφοῦ ἐκυρίευσεν ἐν Αἰγύπτῳ τὴν γαλλικὴν ναυαρχδία «Ἀνατολὴν» ἀπέκοψε τὸ ἱστίον αὐτῆς ἵνα τὸ μεταχειρισθῇ ὡς ἴδιον αὐτοῦ φέρετρον.

(2) Εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον (Santa Croce), ναὸν ἐν Φλωρεντίᾳ.

Ἐκείνου τοῦ μεγαλουργοῦ (1) τὴν κόνιν περικλεῖον,
Ἐκείνου, ὅστις τὴν ἰσχὺν τοῦ σκήπτρου περιστέλλων
Τὰς δάφνας του ἀπέκοψεν εἰς τοὺς λαοὺς ἀγγέλλων
Ἐκ πόσων σύγκεινται πικρῶν δακρύων καὶ αἱμάτων,
Διὰ πόσων δ' ἐκτήθησαν κλαυθμῶν καὶ ἐγκλημάτων·
Καὶ ὅτε ἐσταμάτησα τὸν τύμβον θεωρήσας
Ἐκείνου (2), ὅστις Ὄλυμπον ἐν Ῥώμῃ νέον κτίσας
Εἰς τοὺς θεοὺς παρέδωκε, καὶ ἄλλο μαυσωλεῖον
Ἐκείνου (3), ὅστις εἰς γνωστοὺς διέβλεπε πλησίον
Ἀγνώστους κόσμους εἰς λαμπρὸν αἰθέρα πλανωμένους,
Ὑπὸ ἡλίου ἀπλανοῦς ἀκτινοβολουμένους,
Τοῦ ἀχανοῦς πρῶτος αὐτὸς τὸν δρόμον διακρίνας
Καὶ τοῦτον εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ Ἄγγλου (4) προεκτείνας,
Μακάριοι, ἐφώναξα, σὺ καὶ οἱ ζέφυροί σου,
Αἱ αὖραί σου, αἱ ζείδωροι πνοαὶ τοῦ Παραδείσου,
Τὰ καθαρὰ καὶ διαυγῆ ἐκεῖνα ὕδατά σου,
Ἃ χύνουν τὰ Ἀπέννινα εἰς τὰς τερπνὰς ἀκτάς σου!
Τὸν ἰδικόν σου ἀγαπᾷ αἰθέρα ἡ σελήνη,
Καὶ φῶς εἰς τὰς κλιτύας σου φῶς λάμπον διαχύνει·
Ἐνῷ δ' αὗται εὐφραίνονται ἐν μέσῳ ἀμπελώνων,
Αἱ πεδιάδες βρίθουσαι οἴκων καὶ ἐλαιώνων
Γλυκείας ἀναπέμπουσι τερπνὰς ὀσμὰς μυρίας,
Ἀνθέων θυμιάματα εἰς σφαίρας αἰθερίας.
Καὶ σὺ τὸ ᾆσμα ἤκουσας, σὺ πρώτη, Φλωρεντία,
Δι' οὗ τοῦ Δάντου ἔπαυσεν ἡ εὐγενὴς μανία,
Καὶ σὺ γονεῖς ἐχάρισας καὶ γλῶσσαν εἰς ἐκεῖνον, (5)
Ὅστις τὸν ἔρωτα γυμνὸν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων
Εἰς κάλυμμα λευκότατον ἐντέχνως περιβάλλει,
Ὅπως ἁγνὸν δεχθῇ αὐτὸν ἡ μητρικὴ ἀγκάλη. (6)

(1) Τοῦ Νικολάου Μακκιαβέλλη.
(2) Τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.
(3) Τοῦ Γαλιλαίου.
(4) Τοῦ Νεύτωνος.
(5) Τὸν Πετράρχην.
(6) Ἐννοεῖ τὴν οὐράνιον Ἀφροδίτην.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

'Αλλ' ἔτι περισσότερον σὲ λέγω μακαρίαν,
Διότι συνηγμένας σὺ κρατεῖς εἰς ἐκκλησίαν
Τὰς δόξας τὰς ἰταλικάς, καὶ ἴσως καὶ τὰς μόνας,
'Αφ' ἧς δὲν σοῦ ἀπέτρεψαν αἱ Ἄλπεις τοὺς ἀγῶνας,
Καὶ αὕτη ἡ προσωρινὴ τῶν ἄλλων εὐτυχία,
Ἡ τύχη ἡ ἀνθρώπινος, ἡ Παντοδυναμία,
'Ασπλάγχνως σοῦ ἀφῄρεσαν ὅπλα, βωμοὺς καὶ κτήσεις,
Καὶ ἄλλο δὲν σοὶ ἄφησαν εἰμὴ τὰς ἀναμνήσεις.
'Εὰν δὲ δόξης καὶ χαρᾶς συλλάβωσιν ἐλπίδα
Διὰ ταύτην τὴν δύστηνον πλὴν προσφιλῆ πατρίδα
Ὅσαι μισοῦσι τὰ δεσμὰ ψυχαὶ τῆς 'Ιταλίας,
Θὰ ἀρυσθῶσιν οἰωνοὺς ἐντεῦθεν καὶ μαντείας.
Εἰς ταῦτα δὲ τὰ μάρμαρα ἐκάθητο πλησίον
Ὁ Βίκτωρ (1) ἐμπνεόμενος· κατὰ τῶν ἐφεστίων
Θεῶν αὐτοῦ ἀγανακτῶν μονήρης ἐπλανᾶτο
'Εκεῖ ὅπου ἀτάραχος ὁ Ἄρνος ἐκοιμᾶτο,
Τὸ βλέμμα στρέφων σιγηλὸς μετὰ μελαγχολίας
Εἰς πεδιάδας, εἰς ἀγρούς, εἰς σφαίρας αἰθερίας.
Καὶ ἐπειδὴ ζῶσα ψυχὴ ἢ πάλλουσα καρδία
Νὰ παύσῃ τὰς πικρίας του ἐφάνη οὐδεμία,
'Εκάθητο ἐδῶ ὠχρὸς ὡς ἄνθρωπος ἐκπνέων,
'Αλλὰ ἐλπίδα μυστικὴν ἐκ τοῦ προσώπου πνέων.
Καὶ νῦν μετὰ τῶν ἄλλων ζῇ εἰς τὴν ἀθανασίαν,
Τὰ δὲ ὀςᾶ του φρίττουσιν ἀπὸ φιλοπατρίαν.
Ἄχ! ναί, ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ἐκείνης ἠρεμίας
Λαλεῖ Θεὸς θαυματουργὸς πολέμων καὶ ἀνδρίας,
Ὅστις εἰς τὸν κατὰ Περσῶν αἱματηρὸν ἀγῶνα
'Εδόξασε τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖ εἰς Μαραθῶνα,
Ὅπου κατόπιν ἤγειραν μνημεῖα αἱ 'Αθῆναι
Εἰς τὰ γενναῖα τέκνα των. 'Ενθουσιῶδες εἶναι
Ὁπόταν διασχίζῃ τις τὸ κῦμα τῆς Εὐβοίας (2)
Καὶ βλέπῃ εἰς τὸ ἀχανὲς νυκτερινῆς σκοτίας

(1) Ὁ 'Αλφιέρης.
(2) Κατὰ Παυσανίαν.

Μυρίους ἀπαστράπτοντας σπινθῆρας ἀπὸ κράνη,
Καὶ ξίφη συγκρουόμενα ὡς νὰ μὴ ἦτο πλάνη,
Συνάμα δὲ πυράς, ἀτμοὺς πυρίνους ἐκπεμπούσας,
Ὡς καὶ σκιὰς πολεμικὰς εἰς πόλεμον σπευδούσας,
Σπινθηροβόλον ὁπλισμὸν φερούσας ἐκ σιδήρου·
'Εν μέσῳ δὲ τῆς σιωπῆς τοῦ ζοφεροῦ ἀπείρου
'Ακούεται ὁ θόρυβος φαλάγγων κινουμένων
Ὑπὸ σαλπίγγων ἠχηρῶν ἐκεῖ προσκαλουμένων,
Καὶ μέγας κρότος φοβερὸς κελήτων καλπαζόντων
Τὰ κράνη καὶ τὰς κεφαλὰς πατούντων τῶν θνησκόντων,
Συνάμα δὲ ἀλαλαγμός, κλαυθμὸς καὶ ὑμνῳδία
Καὶ τῶν Μοιρῶν ἡ πένθιμος ἐκείνη θρηνῳδία.
Σὺ εὐτυχής, 'Ιππόλυτε, σύ, ὅςις τὴν εὐρεῖαν
'Ανέμων καὶ ὠκεανῶν διέτρεξας πορείαν!
Ἂν ὁ πρωρεύς σου ἔτυχε νὰ ςρέψῃ τὰ ἱςία
Πρὸς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἀρχαῖα μεγαλεῖα
Καὶ γεγονότα ἔνδοξα θὰ ἤκουσας ἠχοῦντα
Εἰς τὸν λαμπρὸν Ἑλλήσποντον τὸν ξένον προσκαλοῦντα,
Καὶ μυκωμένην λυσσωδῶς τὴν ἄμπωτιν βαθέως,
Τὰ ὅπλα μεταφέρουσαν τοῦ θείου 'Αχιλλέως,
'Εκεῖ ὅπου εὑρίσκεται νεκρὸς δόξης ἀρχαίας
Εἰς τῆς Τρῳάδος τὰς ἀκτὰς ἀπατηθεὶς ὁ Αἴας.
Ἂν ἠδικήθη δὲ ποτὲ ἐν τῇ ζωῇ γενναῖος,
Τὴν εὔκλειαν ὁ θάνατος κληροδοτεῖ δικαίως.
Οὐδὲ τὸ πολυμήχανον ἐξόχου διανοίας,
Ἡ τόση ὑποστήριξις βασιλικῆς εὐνοίας
Διέσωσαν τὰ δυσχερῶς ὑπὸ τοῦ 'Οδυσσέως
Κτηθέντα ὅπλα (1) τοῦ νεκροῦ Πηλείδου 'Αχιλλέως,

(1) Τὰ ὅπλα, ἅτινα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ 'Αχιλλέως ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις προώρισε δι' ἐκεῖνον, ὅστις γενναιότερον θὰ ὑπερήσπιζε τὸ πτῶμα τοῦ υἱοῦ της ἐναντίον τῶν Τρώων. Πλὴν ὁ πολυμήχανος 'Οδυσσεύς, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ 'Αγαμέμνονος καὶ Μενελάου, κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ὅπλα, ἐνῷ ταῦτα ἀνῆκον εἰς τὸν Αἴαντα, ὃν ὕστερον ἐδικαίωσαν οἱ καταχθόνιοι θεοί.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἀφοῦ ἡ κατ' αὐτοῦ ὀργὴ θεῶν καταχθονίων
Κατέστρεψε μὲ λαίλαπα τὸ ἔρημόν του πλοῖον.
Ἀλλὰ ἐμὲ, ὃν οἱ καιροὶ μακρὰν καθοδηγοῦσι,
Καὶ πόθοι δόξης εἰς πολλοὺς λαοὺς μὲ προσκαλοῦσι,
Ἐμὲ νῦν ἄς ἐκλέξωσιν ἐκ τῶν ψυχρῶν μνημείων
Ὅπως καλέσω τὰ ὀςᾶ ὀνομαστῶν ἀνδρείων.
Ω, δὲν θὰ μοὶ τὸ ἀρνηθοῦν αἱ θελκτικαί μας Μοῦσαι,
Αἱ τὴν καρδίαν τῶν θνητῶν, τὸν νοῦν ζωογονοῦσαι.
Ναὶ, αὗται κάθηνται φρουροὶ ἐπὶ τῶν μαυσωλείων,
Ὁπόταν δὲ διὰ ψυχρῶν πτερύγων ἀπαισίων
Ὁ χρόνος καὶ τὰ ὕστατα λείψανα ἀφανίσῃ
Εἰς τὰς ἐρήμους θελκτικὸν τὸ ᾆσμα θὰ ἠχήσῃ
Πολλῶν παρθένων προσφιλῶν τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος,
Τόσον γλυκὺ, ὥστε ἐὰν ἐτῶν μυρίων χρόνος
Παρέλθῃ ὅλος ἄφωνος,' ἀρκεῖ νὰ ἀντηχήσῃ,
Ὅπως αἰώνων τὴν σιγὴν τὸ ᾆσμά των νικήσῃ.
Καὶ τώρα εἰς τὸ τρωϊκὸν ἐρημωθὲν πεδίον
Ἐξέχει χῶρος ἱερὸς ἐν μέσῳ ἐρειπίων·
Εἰς τοῦτον, συζευχθεὶς ὁ Ζεὺς τὴν Νύμφην του, ἀφίχθη,
.Ἐξ ὧν υἱὸς ἀγαπητὸς, ὁ Δάρδανος, παρήχθη,
Ἐκεῖνος δὲ παρήγαγε τὴν πόλιν Δαρδανίαν,
Τὴν Ῥώμην, τοὺς πεντήκοντα θαλάμους καὶ τὴν Τροίαν.
Καὶ ἡ Ἠλέκτρα τὴν φωνὴν ἀκούσασα ἠχοῦσαν
Τῆς Μοίρας μυςηριωδῶς ἐκείνην προσκαλοῦσαν
Ἐκ τῶν ἀβρῶν, τῶν μαγικῶν ζεφύρων τῆς ἡμέρας,
Εἰς ᾄσματα ψαλλόμενα εἰς ἠλυσίους σφαίρας,
Ἀνέπεμψε γονυκλινὴς εὐχὴν ἐν ἀγωνίᾳ,
Εὐχὴν ὑστάτην τὸν θεὸν παρακαλοῦσα Δία.
Ἐὰν ἀπέβησαν εἰς σὲ, τῷ ἔλεγεν, ἡδεῖαι,
Καὶ δὲν ἐλησμονήθησαν αἱ τόσαι μας θωπεῖαι,
Ἂν ἐνθυμῆσαι τὰς τερπνὰς ἐκείνας ἀγρυπνίας,
Τὴν κόμην μου καὶ τὴν μορφὴν, τοὺς κτύπους τῆς καρδίας,
Καὶ ἂν ὡς γέρας ὕστατον αὐτὸ μοὶ ἀπομένῃ,
Διότι τὸ διέταξε σκληρῶς ἡ Εἱμαρμένη,
Ὢ ρίψε ἓν τοὐλάχιστον, ἓν βλέμμα συμπαθείας

Ἐξ οὐρανοῦ τὴν φίλην σου ζητῶν μετ' εὐσπλαγχνίας,
Καὶ οὕτω τῆς Ἠλέκτρας σου ἡ φήμη θέλει ζήσει.
Ἀφοῦ ἄφθονα δάκρυα ἡ Νύμφη εἶχε χύσει,
Προσευχομένη οὕτω πως ἐπέρασε τὸν βίον,
Ὁ δὲ Ὀλύμπιος θεὸς ἐκ τῶν ἐπουρανίων
Ἐστέναζε καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν τὴν θείαν
Σταλάζων ἐκ τῆς κόμης του ἀφθόνως ἀμβροσίαν,
Ἵνα τὸ σῶμα τὸ νεκρὸν τῆς Νύμφης ἐξαγνίσῃ,
Ἄσπιλον δὲ καὶ ἱερὸν μνημεῖον τῇ χαρίσῃ.
Ὁ Ἐρεχθεὺς κεῖται ἐκεῖ μετὰ ἐργώδη βίον,
Καὶ τοῦ δικαίου βλέπει τις τοῦ Ὕλλου τὸ μνημεῖον·
Ἐκεῖ τὴν κόμην λύουσαι μετὰ παλμῶν καρδίας
Καὶ μετὰ συγκινήσεως αἱ σύζυγοι τῆς Τροίας
Καὶ αἱ μητέρες ἔντρομοι ἀπηύχοντο ματαίως
Τὸ τέλος, ὃ ὑπέστησαν οἱ ἄνδρες των μοιραίως·
Εἰς τῆς Κασσάνδρας δὲ ἐκεῖ τὰ ςέρνα ἐνδομύχως
Καταςροφὰς προέλεγε φωνῆς ὑψίςης ἦχος,
Ἀγγέλλων τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν τοῦ Ἰλίου·
Ἐκείνη δὲ οἰςρήλατος ἐξ ἔρωτος πατρίου
Ὡδήγει ὑπὸ ἔρημον σκιὰν τοὺς ἀπογόνους
Τῆς ὀρφανῆς καρδίας της διδάσκουσα τοὺς γόνους,
Καὶ ἔλεγε δακρύουσα· ὁπόταν ἐπιτρέψῃ
Ὁ Οὐρανὸς τὶς ἐξ ὑμῶν ἐδῶ νὰ ἐπιςρέψῃ,
Ἐξ Ἄργους, ὅπου κέλητας τοῦ τέκνου τοῦ Τυδέως
Θὰ βόσκητε καὶ τοῦ κλεινοῦ Λαέρτου, φεῦ! ματαίως,
Ματαίως θὰ ζητήσητε τὴν μητρικήν σας χώραν,
Καὶ θέλετε καταρασθῆ τὴν φρικαλέαν ὥραν,
Ἥτις τοῦ Φοίβου ἔκαυσε τὰ τείχη τῶν φρουρίων
Καπνίζοντα, φλεγόμενα ἐν μέσῳ ἐρειπίων.
Πλὴν πολιοῦχοι οἱ θεοὶ, οἱ ὄντες ἐν τῇ Τροίᾳ,
Θὰ ἐνοικῶσιν εἰς αὐτὰ τὰ ἔρημα μνημεῖα,
Καὶ εἶναι δῶρον τῶν θεῶν, ὁπόταν δυστυχήσῃ,
Ἂν ὄνομα ἀγέρωχον ὁ ἄνθρωπος τηρήσῃ.
Καὶ σεῖς, ναὶ, προστατεύσατε τὴν κόνιν τῶν Πατέρων,
Φοίνικες καὶ κυπάρισσοι ὑπὸ τῶν θυγατέρων

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τοῦ βασιλέως τοῦ κλεινοῦ Πριάμου φυτευθεῖσαι !
Ὢ! πόσον θὰ αὐξάνητε σεῖς τότε ποτισθεῖσαι
Ὑπὸ δακρύων φλογερῶν περιαλγοῦς χηρείας
Καὶ τῆς ἀπορφανεύσεως τῶν γυναικῶν τῆς Τροίας!
Καὶ ὅστις ἐκ τῶν κλάδων σας τὸν πέλεκυν ἐκτρέψῃ,
Καὶ τὴν ὀργὴν κατακτητοῦ γενναίως ἀποτρέψῃ,
Θὰ αἰσθανθῇ ἐκλείπουσαν τοῦ πένθους τὴν πικρίαν,
Καὶ θὰ ἐγγίσῃ τὸν βωμὸν ψυχὴν ἔχων ἁγίαν.
Ὢ ναὶ, σεῖς, προστατεύσατε τὴν κόνιν τῶν Πατέρων!
Πολλάκις θὰ προσέρχεται τυφλὸς ἐπαίτης γέρων,
Καὶ σεῖς θὰ ἴδητε αὐτὸν τοὺς τάφους ψηλαφοῦντα,
Ἐντός των εἰσερχόμενον, περιπαθῶς ζητοῦντα
Τὰς λάρνακας νὰ ἀσπασθῇ καὶ ταύτας ἐρωτῶντα.
Τὰ ἄντρα θὰ κροτήσωσι ταραχωδῶς βοῶντα,
Θέλουσι δὲ διηγηθῇ ἐκεῖνα τὰ μνημεῖα
Ὅτι ἀνέστη δὶς, καὶ δὶς ἀπέθανεν ἡ Τροία,
Ἀνέστη δὲ ἀγέρωχος ἐπὶ ὁδῶν ἀφώνων
Λαμπρῶς ἐξωραΐσασα τὸ γέρας τῶν ἀγώνων,
Ὅπερ μοιραίως ἔλαβον τὰ τέκνα τοῦ Πηλέως.
Ὁ ὑψιπέτης ἀοιδὸς, τῶν ποιητῶν τὸ κλέος,
Τὰς δυστυχεῖς ταύτας ψυχὰς ἀφοῦ παρηγορήσῃ,
Τοὺς βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν θὰ ἀπαθανατίσῃ,
Καὶ θὰ δοξάζωνται παντοῦ οἱ ἄνακτες Ἀργεῖοι
Εἰς ὅσας χώρας ὁ πατὴρ Ὠκεανὸς ἐγκλείει.
Ἐκεῖ, δὲ ὅπου ἡ Πατρὶς εἶναι βωμὸς λατρείας
Μυσταγωγῶν τὰς δι' αὐτὴν αἱματηρὰς θυσίας,
Θὰ ζήσῃς, Ἕκτορ, μέχρις οὗ μὲ φαεινὰς ἀκτῖνας
Τοῦ βίου μας ὁ Ἥλιος φωτίζει τὰς ὀδύνας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΝΑΓΗΣ ΣΤ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ
ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΟΥ
1927

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.52.Φ11 0006

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

441

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ